

Ένα απρόσμενο πρωτοχρονιάτικο δώρο

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Από την κουζίνα έρχονταν όλων των ειδών οι μυρωδιές. Τα φαγητά σε λίγο θα ήταν έτοιμα. Το τραπέζι θα στρώμενη την ποδιά, κάθε λίγο και λιγάκι έλεγχε το φαγητό. Τα πάντα ήταν όλα στην εντέλεια. Ο πατέρας, κουνώντας το κεφάλι, δεν έλεγε να

σταματήσει το κλάμα, ρωτούσε

συνέχεια τη

μητέρα αν χρειαζόταν κάποια βοήθεια, αλλά εκείνη κουνούσε το κεφάλι της αρνητικά. Μόνο η Αντιγόνη ήταν κλεισμένη ακόμα στο δωμάτιό της και κοιτούσε μελαγχολικά από το παράθυρο. Δεν την ένοιαζε που σε λίγες ώρες ο χρόνος θα

άλλαζε. Δεν την ένοιαζε που το σπίτι είχε πλημμυρίσει ευωδιές. Δεν την ένοιαζε το δώρο της, που την περίμενε κάτω από το δέντρο. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν ο παππούς της, ο αγαπημένος της παππούλης.

Τους είχε πάρει τηλέφωνο το πρωί και τους είπε ότι τελικά, δυστυχώς, δε θα μπορούσε να έρθει από τη Ρόδο. Είχε «απαγορευτικό» για τα πλοία που θα δὲ κανένα πλεούμενο δεν μπορούσε να φύγει από το λιμάνι της Αιγαίας. Η Αθήνα τέτοιες ώρες έμοιαζε τόσο μοναχική.

Είχαν μετακομίσει στην αρχή της χρονιάς. Η

οκτάχρονη Αντιγόνη δεν μπορούσε στην αρχή να το πιστέψει. Θα άφηναν το υπέροχο νησί τους για την πολύβουη Αθήνα; Και οι φίλοι της; Το σχολείο της; Ο παππούς; Όμως οι γονείς της είχαν κανονίσει τα πάντα. Κι έτσι εγκαταστάθηκαν μέσα σε λίγες μέρες στην πρωτεύουσα. Οι τελευταίοι μήνες ήταν δύσκολοι για την Αντιγόνη. Είχε κάνει κάποιες παρέες, αλλά ακόμα δεν είχε συνηθίσει αυτήν την πόλη, αυτό το σπίτι. Για αυτό σήμερα, παραμονή Πρωτοχρονιάς, περίμενε τον παππού της πώς και πώς. Της είχε λείψει αφάνταστα. Όμως έπρεπε να το ξεπεράσει. Ήταν μεγάλο κορίτσι πια.

«Το τραπέζι είναι στρωμένο, Αντιγόνη. Ο παππούς σου έρχεται. Σήμερα είναι Πρωτοχρονιάς».

να χαμογελάσει, κάθισε στο σαλόνι.

Πυροτεχνήματα ακούστηκαν. Ο χρόνος είχε αλλάξει. «Καλή χρονιά!», φώναξαν ο μπαμπάς και η μαμά αγκαλιάζοντας σφιχτά το μωρό και την Αντιγόνη ταυτόχρονα. Το κορίτσι ένιωσε για λίγο μέσα της αγάπη και ασφάλεια. «Κοιτάξτε, η μπέμπα σταμάτησε να κλαίει!», παρατήρησε η μαμά. Και πραγματικά, το μωρό δεν έκλαιγε πια, μόνο τους κοιτούσε όλους χαρούμενα με τα μεγάλα μάτια του.

ώνε, έψαλλαν όλοι μαζί το τροπάριο του
εν ο φθόγγος σου...».

Όλη η οικογένεια ένιωσε μια ξαφνική

ευγνωμοσύνη για τα άφθονα φαγητά και αγαθά που υπήρχαν στο τραπέζι. Απροσδόκητα, η Αντιγόνη θυμήθηκε τον βίο του Μεγάλου Βασιλείου, του γενναιόδωρου αυτού αγίου, που έχτισε τη «Βασιλειάδα», ένα συγκρότημα ιδρυμάτων που περιείχε ορφανοτροφείο, γηροκομείο, φτωχοκομείο και άλλα πολλά, για να φροντίσει αυτούς που είχαν ανάγκη. Τους είχε περιγράψει η δασκάλα τους όλα όσα έκανε, όμως αυτό είχε κάνει τη μεγαλύτερη εντύπωση στην Αντιγόνη.

Ξαφνικά, ακριβώς μόλις τέλειωσαν το τροπάριο, χτύπησε το κουδούνι. Ο πατέρας άνοιξε την πόρτα. Ήταν ο παππούς! Η Αντιγόνη δεν πίστευε στα μάτια της! Έτρεξε

να αγκαλιάσει τον αγαπημένο της παππούλη! «Καλή χρονιά, κοριτσάκι μου!», της ψιθύρισε στο αυτί. «Πρόλαβα την πτήση με το αεροπλάνο! Ευτυχώς κάποιοι ακύρωσαν την τελευταία στιγμή, έτσι βρήκα θέση και ήρθα! Δεν πιστεύω να νομίζατε ότι θα περνούσατε την Πρωτοχρονιά χωρίς εμένα;» Όλοι γέλασαν. «Θες να τραγουδήσουμε τα πρωτοχρονιάτικα κάλαντα του νησιού μας, παππού μου;» ρώτησε η Αντιγόνη. «Έτσι “για να πάει καλά η χρονιά”, όπως μας έλεγες κάθε παραμονή!», συμπλήρωσε ο πατέρας. Και ο παππούς, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα άρχισε να τραγουδά τα πρωτοχρονιάτικα κάλαντα της Ρόδου: «*Καλησπερώ σ’ αφέντη μου, καλές αυγές κοιμάσαι...*». Όλη η οικογένεια σιγοτραγουδούσε συγκινημένη.

%kalantarodou%

Κάθισαν στο τραπέζι και άρχισαν να τρώνε. Ο παππούς τους έλεγε ιστορίες από το νησί και εκείνοι άκουγαν, σχολίαζαν και γελούσαν. Όλα ήταν όπως παλιά. Όταν τελείωσαν το γεύμα τους, κάθισαν όλοι γύρω από το χριστουγεννιάτικο δέντρο κι αντάλλαξαν δώρα. Όλοι άνοιγαν τα δώρα τους ανυπομονώντας να δουν το περιεχόμενό τους. Ακόμα και ο πατέρας που συνήθως ήταν πολύ σοβαρός, τώρα έμοιαζε με παιδί, ξετυλίγοντας με γρήγορες κινήσεις το περιτύλιγμα του καινούριου του παντελονιού.

Μετά από λίγο το
κούνια και άρχισε ν

η μητέρα το έβαλε στην
«Εύχομαι η νέα χρονιά, να

είναι καλύτερη

την περσινή»,

παραπονέθηκε σιγανά η μικρή κοιτάζοντας κατάματα τον παππού. «Καινούριο σπίτι, καινούρια πόλη, καινούριοι φίλοι. Μου λείπουν οι παλιοί μου φίλοι, παππού. Και συ μου έλειπες πάρα πολύ...», συμπλήρωσε κι αγκάλιασε τον ηλικιωμένο. «Έλα,

μην στεναχωριέσαι», την παρηγόρησε αυτός. «Τώρα είμαι εδώ. Και θα δεις, σιγά-σιγά θα το αγαπήσεις το καινούριο σπίτι και το καινούριο σχολείο. Και στις επόμενες διακοπές σου που θα έρθεις στη Ρόδο, θα ξαναδείς τους φίλους σου. Ο καινούριος χρόνος να δεις που θα είναι καλύτερος από τον περσινό, με περισσότερες εκπλήξεις και περισσότερες χαρές. Πάει ο παλιός ο χρόνος...».

Έτσι έμειναν αγκαλιασμένοι, παππούς και εγγονή για πολλή ώρα. Κάθε άσχημο συναίσθημα ξεχάστηκε και οι καρδιές γαλήνεψαν μέσα στη θέρμη αυτής της αγκαλιάς. Ο πατέρας τους χάζευε από την πολυθρόνα του γεμάτος συγκίνηση, ενώ η μητέρα νανούριζε το μωρό σιγανά: «Πάει ο παλιός ο χρόνος...»

%ραίεoxronos%

Σε λίγες ώρες θα ξημέρωνε η πρώτη μέρα του χρόνου. Άρχιζε να χιονίζει.

Αλέξανδρος Σαββόπουλος